

JORDI CLOTAS

Obrim la parella?

MANUAL PER
MONÒGAMS REBELS

Nova Casa | Auditori

Jornada de finestres obertes

—Aquesta és la *suite* amb vistes al mar que ens va prometre l'agència?

—Tranquil·la, Emma. No desfacis les maletes. Segurament és un error. Ara pujo. Veuràs com ho solucionen.

Sant Antoni de Portmany disposa d'una oferta hotelera àmplia i variada. És una destinació turística ideal per al descontrol nocturn i escenari ideal per a legions de britànics amb fetges a prova de bomba. Els carrers s'omplen de gresca fins a altes hores de la matinada, i no és estrany algun altercat a les portes d'infinat de bars i pubs amb marcat accent anglès. Per a qui visita Eivissa per primera vegada, confirma la llegenda d'una illa de festa i descontrol 24/7, però lluny del glamur de la capital o la calma de Santa Eulària des Riu. L'Emma repassa cada detall de la minúscula habitació i es va enervant per moments. Les parets, pintades amb franges de blanc i blau mariner, combinen a la perfecció amb una decoració *kitsch* i *demodé*, com en un capítol del *Cuéntame* anterior a la mort del "Generalísimo". I el televisor? On és el maleït televisor? La llum blanca destaca encara més les imperfeccions dels acabats, el to *vintage* d'un mobiliari antiquat que gairebé no deixa espai on col·locar les maletes sense entorpir el pas. Sortosament, s'ha netejat a consciència. No hi ha ni una mota de pols ni al terra ni a la fusta. En Martín apareix amb un acompanyant, un home madur vestit d'etiqueta i amb el rostre compungit.

—Ja ens disculparà vostè, senyora. Hi ha hagut un error a les dates. Coses dels ordinadors moderns, ja ho sap. Els prego que ens perdonin. No ens havia passat mai una cosa semblant. Ens hem pres la llibertat d'oferir la nostra pensió completa a preu d'allotjament més esmorzar, i un petit detall de la casa. En pocs dies podem disposar d'una habitació com la que vostès van

contractar a l'agència. Però mentrestant, permetin-me compensar-los amb la millor de les nostres intencions.

L'Emma relaxa el seu gest de desacord quan el cavaller col·loca una glaçonera amb una ampolla de Moët Chandon rosat i una capsa de bombons sobre l'única tauleta de nit de l'habitació. És el *pack* de benvinguda que l'hotel ofereix als nuvis. El patiment de l'home sembla sincer, i no escatima en tota mena de promeses sobre les meravelles de la seva gastronomia, l'extens assortiment del seu esmorzar europeu i la immillorable carta dels seus sopars. L'Emma accepta el pla i les disculpes i l'home es retira amb la sensació d'haver superat la prova. “Mai, mai no ens havia passat res semblant, de veritat. Acceptin les nostres disculpes, si us plau”. Disculpes acceptades. Es retira. En Martín arronsa les espatlles quan es queda tot sol amb l'Emma i destapa l'ampolla de xampany.

—Bé, no està malament. Esmorzar, dinar, sopar, Moët... A tot luxe, no?

—Sí, Martín, el que tu vulguis, però espero que no triguin gaire a donar-nos la nostra habitació, la que hem pagat. No tenim ni tan sols un trist televisor! Obre la persiana, si us plau. Aprofitem com a mínim l'única finestra que tenim.

Però quan les coses van malament, sempre poden empitjorar. L'Emma surt del bany i s'apropa a la finestra, descorre les cortines, i contempla indignada el paisatge: una altra persiana davant i un celobert és tot l'espectacle que ofereix la *suite*. En Martín no sap on amagar-se.

—No fotis, Martín! No pot ser! Serà una broma, oi? Però això què cony és? La càmera oculta?

En Martín li ofereix una copa de Moët rosat que l'Emma es beu d'un glop. Dona un cop d'ull al celobert, a baix, a dreta, a esquerra. Sospira fondo, i li allarga la copa buida al Martín per-

què l'hi torni a omplir. “Collons...!”. Un soroll sec a l'habitació de davant l'aparta d'un salt de la finestra i corre les cortines.

—Tenim veïns. Un pas endavant i se'ns foten a l'habitació.

—Vinga, Emma! Intentem fer d'aquest viatge quelcom màgic. Ja sé que és difícil, però aquest viatge serà, al capdavant, allò que siguem capaços de fer-ne. Ens canviem i baixem a sopar?

—Doncs potser que sí. Tampoc no tenim gaire a fer aquí, no? És que ni tele...

Déu estreny, però no escanya. El cavaller d'etiqueta, tan bon punt els veu, crida llur atenció immediatament. S'apropa amb el millor dels seus somriures i els demana que el segueixin. Els ha preparat la millor de les taules, amb unes vistes precioses del capvespre. Enretira la cadira de l'Emma i li prega amablement que s'assegui. Els ha seleccionat el menú de gala, diversos plats d'allò més sofisticats i un vi especial per a l'ocasió. S'ha permès escollir “un negre reserva, el millor del celler” anuncia amb un xic de teatralitat. El cavaller té una gràcia natural sense impostures. Probablement, sigui hereu d'una de tantes generacions dedicades a l'hostaleria a l'illa. Fa creïble qualsevol dels seus afalacs i promeses. En Martín gaudeix del menú de tast amb voracitat, i l'Emma se sorprèn de la qualitat de la seva oferta de *delicatessen*. Li canvia completament l'humor. Demana una altra ampolla de vi amb la condició que els permetin abonar-ne el preu, però l'encarregat de l'hotel, ficat al seu paper de *maître*, es limita a servir-los i somriure. L'Emma es posa divertida i agraeix cada paraula del mestre de cerimònies, els gestos més còmics del qual li recorden a la millor versió del seu pare. Les postres cobreixen amb escreix les expectatives del sopar, i s'enduen a l'habitació una eufòria juvenil, riallera, un estat d'humor impensable un parell d'hores enrere. En entrar a l'alcova l'humor decau un instant, però decideixen que la nit no s'espatlli.

—Necessito una dutxa. Fa calor aquí dins.

—Fes, tranquil. Després ja hi aniré jo. Deixo la finestra oberta, no?

En Martín no l'escolta. Està immers a la dutxa. L'Emma es despulla i s'asseu a la vora del llit. Corre una mica d'aire. Les cortines, blanques i de teixit fi, es mouen amb la brisaina i ofereixen una imatge fragmentada de la finestra del davant, on, de sobte, l'Emma sorprèn els veïns en plena escena eròtica. Ell, un paio alt i fornit amb els cabells rossos i arremolinats, descorda el sostenidor a una noia menuda, amb els cabells curts i un llarg serrell que li amaga mig rostre. Quan li ha tret tota la roba interior, és ella qui el despulla. L'Emma observa la seqüència interrompuda pel vaivé del vent sobre les cortines, com si fos un passi de diapositives. Cada fotograma d'aquest *thriller* eròtic augmenta la seva tensió sexual davant la imatge dels amants espiats. La improvisada *voyeur* els observa mig hipnotitzada.

Quan en Martín surt de la dutxa, l'Emma s'emporta el dit índex als llavis, com a les velles fotografies de les infermeres als hospitals tot pregant silenci, i amb l'altra mà li ordena, mímicament, que apagui la llum de l'habitació i que s'assegui al seu costat. En Martín obeeix i mira a través de les cortines. L'Emma li col·loca una mà entre les cames i comprova immediatament la seva excitació davant l'espectacle improvisat. L'escena puja de to quan la noia descavalca el seu amant, s'acosta a la finestra, descorre completament les cortines i es queda mirant fixament l'habitació dels veïns. L'Emma i en Martín se senten descoberts i ell es col·loca immediatament la camisa entre les cames. Una glopada d'aire intens infla completament les cortines fins al sostre i la noia els troba allà, asseguts a la penombra com dos nens avergonyits als qui acaben d'atrapar en plena malifeta. En Martín assaja un gest de salutació acompanyat d'un somriure idiota, però l'Emma obre els ulls com a plats, fascinada, com si acabés de contemplar un ésser estrany, mitològic i sublim. La noia, en lloc d'allunyar-se del marc, col·loca el noi sobre el ma-

talàs, en perpendicular a la finestra. El munta i s'exhibeix com una amazona embogida pel plaer i el desig fins a assolir l'èxtasi.

En Martín no sap què fer. No s'atreveix a interrompre la mirada de sorpresa i excitació de l'Emma ni a aturar-la quan es posa dreta, s'apropa cap a la poca llum del carrer que arriba a la finestra, aparta el cortinatge i es reclina per recolzar els colzes sobre el marc. La seva noia, a l'altra banda del pati, la imita, s'acosta a la finestra i posa les mans a l'ampit amb l'esquena corbada. En Martín dubta, però la invitació és molt clara i s'acaba sobreposant a la seva timidesa. S'enganxa a l'Emma i li col·loca les mans a la cintura. El desconegut fa el mateix amb l'anònima amazona i per un moment semblen estar reflectint-se els uns i els altres en un mirall. Els cossos troben el seu encaix a banda i banda d'un celobert convertit en un escenari de passions desbocades, i es deixen endur per un instint cada cop més salvatge, sense inhibicions. La desconeguda allarga la mà cap a la finestra de l'Emma, i aquesta respon de la mateixa manera. Massa lluny, massa a prop, els dits no arriben a tocar-se, però totes dues senten la tensió sexual que les uneix i s'acaricien la pell a distància. Ells es miren, i observen la femella de l'altre, com en un estrany ritual de possessió màgic que culmina amb un estrepitos crit coral que els deixa exhausts sobre els seus respectius llits, sota els efectes d'una taquicàrdia desenfrenada que de mica en mica es va calmant sota la pell suada. Quan recuperen l'alè, en Martín i l'Emma es miren, s'obliden per un instant dels seus companys d'escena i es fonen en una llarga seqüència de petons embogits. Un cop asserenats, l'Emma no pot evitar fer una última mirada de bona nit als seus nous amants. S'incorpora, s'acosta a la finestra, i descobreix a l'altra banda una persiana abaixada i un silenci sepulcral que dona una càlida i callada benvinguda a la primera nit eivissenca.

Continua llegint en el teu format favorit

